

не е видѣлъ възможность-тѣ да го введе въ Протестанскѣ-тѣ църквѣ; макаръ че прѣдвиждаше потребностъ-тѣ за възстановленіе на благочиніе. При разлученіе-то си въ 1542 Лютеръ въ знакъ на общеніе-то имъ подаде дѣснѣ-тѣ си рѣкѣ като казваше: «*Вы да бждѣте Апостоли на Бохемци-тъ*; а азъ съ мои-тѣ ще бждемъ Апостоли на Германци-тѣ! Слѣдвайте работѣ-тѣ Божіѣ у васъ, както ще имате благоврѣміе; и ный ще ѣ слѣдваме у насъ както ще бжде възможно.» — Лютеръ самъ на Бохемскы-тѣ Братія даде свидѣтелство като казваше: «Ако тѣзи братія и да не ни надминувать въ чистотѣ на ученіе-то, то далечъ сѣ напрѣдъ отъ насъ въ тѣхно-то рѣдовно църковно благочиніе, съ кое-то управлявать църквы-тѣ си съ благословеніе, и въ това отношеніе сѣ за похвалѣ повече отъ насъ, кое-то за славѣ-тѣ Божіѣ и заради истиннѣ-тѣ трѣбва да имъ отдадемъ, понеже нашій народъ не е още расположенъ да ся подаде подъ иго-то на църковно-то благочиніе.»

По причинѣ че Братія-та не ся склонихѣ да помогнѣтъ на царя въ войнѣ-тѣ противъ Курфирета Саксонскый въ 1547 г. едно ново гоненіе ся въздигнѣ противъ тѣхъ. По благородны-тѣ ся хвърлихѣ въ тъмницѣ; яѣкои ся погубихѣ, а други ся изгонихѣ вѣнь отъ държавѣ-тѣ. Проповѣдници-тѣ ся прислѣдвахѣ по всякагѣвъ начинъ, тѣѣ що-то бѣхѣ принудени да ся крижѣтъ въ пещеры и дубравы. Между другы-тѣ ся запрѣвъ въ затворъ и Діаконъ Павелъ *Босанъ*, гдѣ-то